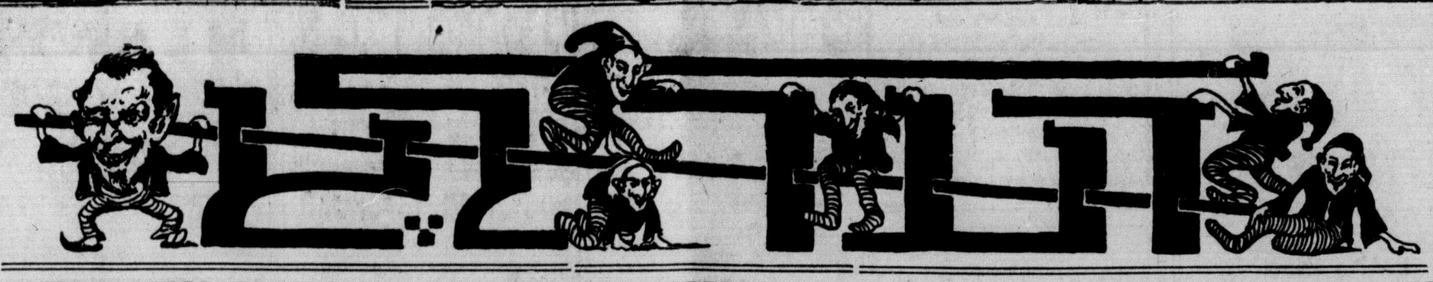

אוים מחותנים

(א בילדעל פונ'ם סאוויעטישען לעבען)

פון א. זאריטש.

ביים ברעג פון ים האבען זיך צו־לענט דער בוכהאלטער פון וואראנעזשער „פינאנציאפטיילונג" (פינאנץ־אפטיילונג) פעס־טראקאוו, מיט זיין פרוי מאנזיסיא און זיין זוהן מאריק, זיי קומען שטענדיג די ערשטע צום ים און פארכאפען דעם בעס־טען פלאץ אויפ'ן בערגעל. וואהרום וואס העכער דאס ארט, אלץ מעהר פיאלעט־שטראלען דערגרייכען אהין... אזוי האט פעסטראקאוו געהערט פון א דאקטאר'ס מויל.

אויך דאס מאל זענען זיי געקומען די ערשטע. איידער דער בוכהאלטער שפרייט אויס דאס ליילאך, קריכט ער אויפ'ן בויך איבער'ן בערגעל, קריכט און קרעכצט בשעת מעשה, נעהמט אוועך אלע שטיינדעלאך, כדי עס זאל זיין ווייכער צו ליגען.

— ס'ארא נידערטרעכטיגע לייט זיי זענען! — טענה'ט ער צו זיך אליין — שטייערען נעהמען זיי פון אונז, קוראר־טע. נייקס, רייסען זיי די איבעטע הויט, אבער אכטונג געבען דארויף, אז דאס קור־ארט זאל זיין ריין, איז נישטא וועה, נישקשה, איך וועל וועגען דעם אנשרייבען אין „איזוועסטיא".

— אויך מיר א שרייבער! — האט דעם בוכהאלטער'ס פרוי, תמיד אן אנגע־ברוגז'טע, אן אונצופרידענע, זיך אנגע־רופען — א נייער טשיריקאוו, א צווייטער באבארקין!

— אט וועסטו זעהן, ווי איך וועל אנ־שרייבען, וואס האב איך מורא צו האבען? פארשטעהט זיך, אז מיין פאמיליען־נאמען וועל איך נישט אונטערשרייבען. איך וועל עס מאכען דיפלאמאטיש.

— ס'קאצעל־קומט! — א שפאנעל־נייער דיפלאמאט! טשערבערליין! פואנ־קארע!

דעם בוכהאלטער'ס פרוי זייהט אראפ איהרע קליידער, שמירט דאס לייב מיט בלאטע און קוקט זיך אלץ ארום, צי איי־מיצער זעהט זי נישט.

— זעה נאר... פון רעכטס קוקט שוין איינער אויף מיר דורך א בינאקעל... אך, ס'ארא אויסגעלאסענע פארשוינען עס קומען אהער!

— ווער קוקט? וואו קוקט? עס חלומ'ט זיך דיר, מיין ווייב... יענער טרינקט נאר קעפיר פון א פלעשעל...

— כ'בין א גוטער מבין אויף זיין קע־פיר... אבער צו וואס, זאג מיר נאר, קוקט ער דוקא אויף מיין זייט? האט ער דען נישט געקאנט אויסקירעווען זיין קאפ אויף לינקס? און אט קוקט אויף מיר, אט דא נישט ווייט, אז יונגערמאנ־טשיקעל מיט שווארצע וואנסעלאך. אזא נאכאל!

— וואס פאר א וואנסעלאך? עס ווייזט זיך דיר אויס! — האט דער בוכ־האלטער קאלטבלוטיג אפגעענטפערט זיין פרוי.

— יא, עס ווייזט זיך מיר אויס! א געלעכטער, כ'לעבען! די גאנצע פלאי־זשע לארנירט מיך און ער, דער מאן מיינער, באמערקט גארנישט... נא, זעה דו בלינדער.

— אפשר וואלסטו מיך אפגעשיקט קיין סעוואסטאפאל צום ים, איך זאל זעהן, צי אימיצער קוקט נישט פון דאר־טען אויף דיר?

און זיי האבען זיך ביידע פיין צו־לענט דער בוכהאלטער פון וואראנעזשער „פינאנציאפטיילונג" (פינאנץ־אפטיילונג) פעס־טראקאוו, מיט זיין פרוי מאנזיסיא און זיין זוהן מאריק, זיי קומען שטענדיג די ערשטע צום ים און פארכאפען דעם בעס־טען פלאץ אויפ'ן בערגעל. וואהרום וואס העכער דאס ארט, אלץ מעהר פיאלעט־שטראלען דערגרייכען אהין... אזוי האט פעסטראקאוו געהערט פון א דאקטאר'ס מויל.

אויך דאס מאל זענען זיי געקומען די ערשטע. איידער דער בוכהאלטער שפרייט אויס דאס ליילאך, קריכט ער אויפ'ן בויך איבער'ן בערגעל, קריכט און קרעכצט בשעת מעשה, נעהמט אוועך אלע שטיינדעלאך, כדי עס זאל זיין ווייכער צו ליגען.

— ס'ארא נידערטרעכטיגע לייט זיי זענען! — טענה'ט ער צו זיך אליין — שטייערען נעהמען זיי פון אונז, קוראר־טע. נייקס, רייסען זיי די איבעטע הויט, אבער אכטונג געבען דארויף, אז דאס קור־ארט זאל זיין ריין, איז נישטא וועה, נישקשה, איך וועל וועגען דעם אנשרייבען אין „איזוועסטיא".

— אויך מיר א שרייבער! — האט דעם בוכהאלטער'ס פרוי, תמיד אן אנגע־ברוגז'טע, אן אונצופרידענע, זיך אנגע־רופען — א נייער טשיריקאוו, א צווייטער באבארקין!

— אט וועסטו זעהן, ווי איך וועל אנ־שרייבען, וואס האב איך מורא צו האבען? פארשטעהט זיך, אז מיין פאמיליען־נאמען וועל איך נישט אונטערשרייבען. איך וועל עס מאכען דיפלאמאטיש.

— ס'קאצעל־קומט! — א שפאנעל־נייער דיפלאמאט! טשערבערליין! פואנ־קארע!

דעם בוכהאלטער'ס פרוי זייהט אראפ איהרע קליידער, שמירט דאס לייב מיט בלאטע און קוקט זיך אלץ ארום, צי איי־מיצער זעהט זי נישט.

— זעה נאר... פון רעכטס קוקט שוין איינער אויף מיר דורך א בינאקעל... אך, ס'ארא אויסגעלאסענע פארשוינען עס קומען אהער!

— ווער קוקט? וואו קוקט? עס חלומ'ט זיך דיר, מיין ווייב... יענער טרינקט נאר קעפיר פון א פלעשעל...

— כ'בין א גוטער מבין אויף זיין קע־פיר... אבער צו וואס, זאג מיר נאר, קוקט ער דוקא אויף מיין זייט? האט ער דען נישט געקאנט אויסקירעווען זיין קאפ אויף לינקס? און אט קוקט אויף מיר, אט דא נישט ווייט, אז יונגערמאנ־טשיקעל מיט שווארצע וואנסעלאך. אזא נאכאל!

— וואס פאר א וואנסעלאך? עס ווייזט זיך דיר אויס! — האט דער בוכ־האלטער קאלטבלוטיג אפגעענטפערט זיין פרוי.

— יא, עס ווייזט זיך מיר אויס! א געלעכטער, כ'לעבען! די גאנצע פלאי־זשע לארנירט מיך און ער, דער מאן מיינער, באמערקט גארנישט... נא, זעה דו בלינדער.

— אפשר וואלסטו מיך אפגעשיקט קיין סעוואסטאפאל צום ים, איך זאל זעהן, צי אימיצער קוקט נישט פון דאר־טען אויף דיר?

און זיי האבען זיך ביידע פיין צו־לענט דער בוכהאלטער פון וואראנעזשער „פינאנציאפטיילונג" (פינאנץ־אפטיילונג) פעס־טראקאוו, מיט זיין פרוי מאנזיסיא און זיין זוהן מאריק, זיי קומען שטענדיג די ערשטע צום ים און פארכאפען דעם בעס־טען פלאץ אויפ'ן בערגעל. וואהרום וואס העכער דאס ארט, אלץ מעהר פיאלעט־שטראלען דערגרייכען אהין... אזוי האט פעסטראקאוו געהערט פון א דאקטאר'ס מויל.

אויך דאס מאל זענען זיי געקומען די ערשטע. איידער דער בוכהאלטער שפרייט אויס דאס ליילאך, קריכט ער אויפ'ן בויך איבער'ן בערגעל, קריכט און קרעכצט בשעת מעשה, נעהמט אוועך אלע שטיינדעלאך, כדי עס זאל זיין ווייכער צו ליגען.

— ס'ארא נידערטרעכטיגע לייט זיי זענען! — טענה'ט ער צו זיך אליין — שטייערען נעהמען זיי פון אונז, קוראר־טע. נייקס, רייסען זיי די איבעטע הויט, אבער אכטונג געבען דארויף, אז דאס קור־ארט זאל זיין ריין, איז נישטא וועה, נישקשה, איך וועל וועגען דעם אנשרייבען אין „איזוועסטיא".

— אויך מיר א שרייבער! — האט דעם בוכהאלטער'ס פרוי, תמיד אן אנגע־ברוגז'טע, אן אונצופרידענע, זיך אנגע־רופען — א נייער טשיריקאוו, א צווייטער באבארקין!

— אט וועסטו זעהן, ווי איך וועל אנ־שרייבען, וואס האב איך מורא צו האבען? פארשטעהט זיך, אז מיין פאמיליען־נאמען וועל איך נישט אונטערשרייבען. איך וועל עס מאכען דיפלאמאטיש.

— ס'קאצעל־קומט! — א שפאנעל־נייער דיפלאמאט! טשערבערליין! פואנ־קארע!

דעם בוכהאלטער'ס פרוי זייהט אראפ איהרע קליידער, שמירט דאס לייב מיט בלאטע און קוקט זיך אלץ ארום, צי איי־מיצער זעהט זי נישט.

— זעה נאר... פון רעכטס קוקט שוין איינער אויף מיר דורך א בינאקעל... אך, ס'ארא אויסגעלאסענע פארשוינען עס קומען אהער!

— ווער קוקט? וואו קוקט? עס חלומ'ט זיך דיר, מיין ווייב... יענער טרינקט נאר קעפיר פון א פלעשעל...

— כ'בין א גוטער מבין אויף זיין קע־פיר... אבער צו וואס, זאג מיר נאר, קוקט ער דוקא אויף מיין זייט? האט ער דען נישט געקאנט אויסקירעווען זיין קאפ אויף לינקס? און אט קוקט אויף מיר, אט דא נישט ווייט, אז יונגערמאנ־טשיקעל מיט שווארצע וואנסעלאך. אזא נאכאל!

— וואס פאר א וואנסעלאך? עס ווייזט זיך דיר אויס! — האט דער בוכ־האלטער קאלטבלוטיג אפגעענטפערט זיין פרוי.

— יא, עס ווייזט זיך מיר אויס! א געלעכטער, כ'לעבען! די גאנצע פלאי־זשע לארנירט מיך און ער, דער מאן מיינער, באמערקט גארנישט... נא, זעה דו בלינדער.

— אפשר וואלסטו מיך אפגעשיקט קיין סעוואסטאפאל צום ים, איך זאל זעהן, צי אימיצער קוקט נישט פון דאר־טען אויף דיר?